

forbring, som burde fyldestgjøres, at de fik et til deres Arbejde svarende Vederlag. Dette er Thinget gaaret fuldstændig ind paa. Hvad der har vaakt særligt Misnøje i det andet Thing, er den af mig tidligere omtalte Bestemmelse om den Tilskudselse, der i visse Tilfælde skulde kunne meddeles af Justitsministeriet til at modtage et Vederlag. Og saa i denne Bestemmelse maa Lands-thinget og Medlemmerne her siges at være aldeles uskyldige, og hvad det Punkt angaar, som jeg her nærmest har haft for Øie, Bestemmelsen om de udenfor Jur bestiftede Sagsførere, have jo de Indvendinger, som ere fremkomne i Thinget mod denne, slet ikke havt til Hensigt at skade Sagsførerne i økonomisk Henseende. At man har gjort Indvendinger mod denne Bestemmelse, har jo ubestridt Hensyn til at gaae Sagsførerne. Man var enig om, at Sagsførerne, hvor de staa om det Offentlige Repræsentanter, vare bestjente med paa samme Maade som Embedsmænd at stilles frit og uafhængigt, idet der gaves dem det Paalæg, at de skulde lade sig nøje med det Vederlag for deres Gjerning, som ansaas for at være passende. Skjøndt Udvalgets Flertal saaledes har fundet § 3, som den var vedtagen her i Landsthinget, bedst stemmende med Sagsførernes Lov, og har fundet den Forandring, som er foregaaet i det andet Thing, mindre heldig, har man dog ikke troet at burde foreslaa Thinget at vende tilbage til den oprindelige Affattelse her i Landsthingets Side. Hovedbestemmelsen i Regjeringens Forslag er jo bleven staaende, at det skal være Sagsførerne forbudt under Straffensvar at lade sig tilsiage Vederlag eller Honorarer, og Sagsførerne ere jo i den Henseende stillede lige med Embedsmænd. Jeg for mit Vedkommende tvivler ikke paa, at naar denne Hovedbestemmelse staaar, vil den heller ikke undlade at øve sin Indflydelse paa de Tilfælde, der falde ind under Undtagelsesbestemmelsen. Jeg tvivler ikke paa, at Hovedbestemmelsen i sine Konsekvenser vil føre til, at det bliver en Undtagelse, at Sagsførere, der ere bestiftede udenfor Jur, maa tage Vederlag eller forhandle med Parterne om Vederlag for Udførelsen af deres Gjerning; og da nu den Bestemmelse tillige er bleven vedtagen i det andet Thing med temmelig stor Majoritet, og den ærede Justitsminister har sluttet sig til Affattelsen, som den er bleven i det andet Thing, har Flertallet troet at maatte lade sine Betænklichkeiten falde og skal derfor sammen med Minoriteten tilraade, at der ikke foretages nogen Forandring i Paragrafen, og dermed tilraade, at Lovforslaget, der iøvrigt maa anses for et heldigt Lovforslag, i det Helte vedtages uforandret.

Justitsministeren (Melleman): Jeg skal ikke opholde mig ved de øvrige Punkter i Lovforslaget, men kun tillade mig et Par Bemærkninger med Hensyn til § 3. Foraaavdt

man har foretaget den Forandring i det andet Thing, at man har udeladt Reglen om, at Sagsførere med Justitsministeriets Samtykke kunne modtage et Honorar eller Vederlag af Parten, har jeg jo allerede, forinden Sagen kom til det andet Thing, udtalt her i Thinget i Anledning af den Betænkning, her fremkom, at jeg i og for sig ikke havde Noget imod at slette dette ud. Jeg havde kun indsat Bestemmelsen, fordi jeg frygtede for, at man vilde finde, at et absolut Forbud i visse Tilfælde kunde lede til ubehagelige Resultater for Sagsførerne; men jeg udtalte, at jeg iøvrigt, fra Justitsministeriets Standpunkt, ikke kunde have Noget at indvende imod, at Forbudet blev gjort absolut. Iøvrigt er det for mig ikke tvivlsomt, at man i det andet Thing og maasse ogsaa her, overhovedet ikke rigtig har forstaaet Betydningen af den hele Bestemmelse, som kun vil være meget ringe, og jeg kan heller ikke frasælde den Ansæelse, at man vil vistnok i Fremtiden komme til at savne denne Bestemmelse, idet den Omstændighed, at den mangler, vil bevirke, at en Sagsfører aldrig bagefter, naar Sagens Udfald foreligger, kan modtage Noget af Parten, naar han ikke fra Begyndelsen har ladet sig bestikke udenfor Jur eller ikke har undladt at nedlægge Paastand paa Salær, og det kunde jo dog nok hende, at en Part, paa Grund af det uventede heldige og for ham fordelagtige Udfald, Sagen havde faaet, bagefter kunde ønske at yde Sagsføreren en Giffendelighed. Dertil vil Afdgangen være affaaeren, saaledes som Lovforslaget nu lyder, men det faaer at være, og jeg gaar ud fra, at Lovforslaget iøvrigt yder Sagsførerstanden saa store Fordele, at denne enkelte lille og maasse sjeldent sig frembydende Afdgang til at faae en Extrabetaling kunne de nok give slip paa, naar de opnaa det Andet, som Lovforslaget indeholder. Hvad det sidste Punktum i Paragrafen angaar, skal jeg bemærke, at naar man i det andet Thing lagde Vægt paa ikke at blive staaende ved, at Sagsførere kunne modtage Extrabetaling, naar de under Sagen undlade at nedlægge Paastand paa Salær, men ogsaa ønskede at optage det Tilfælde, at Sagsføreren lader sig bestikke udenfor sin Jur, var det egentlig ikke begrundet i Hensynet til Sagsførernes Interesse, men i Hensynet til Parternes, idet man der gjorde den Indvending, som jeg forøvrigt allerede berørte under Sagens Behandling her i Thinget, at der ingen Grund var til, at Parten skulde betale det forsøgede Salær, som han naturligvis vilde komme til at betale, naar Sagsføreren, efter paa hans Anmodning at have paataget sig Sagen udenfor sin Jur, absolut skulde renoncere paa Salær af det Offentlige. Naar en Part henvender sig til en Sagsfører og spørger ham, om han vil være hans Defensor, og Sagsføreren da svarer: „Ja, det vil jeg nok, men jeg vil have 100 Rdlr. derfor, hvad enten jeg nu faar dem af Dig eller det Offentlige“, finder jeg